Trubka na druhou

Stala se hrozná věc, ztratil jsem svoji trubku. Co teď budu dělat? Byl to můj pracovní nástroj, se kterým jsem si vydělával. Čím se teď budu živit? Musím ho najít, jinak jsem naprosto ztracený. Jenže, kde ho mám hledat? Kde mám najít svůj hudební a zároveň pracovní nástroj? Prohledal jsem celý svůj byt a nikde jsem ho nenašel. Podíval jsem se pod gauč (vůbec netuším, proč bych ho dával právě tam, ale i tak jsem se tam podíval), nebyl tam. Díval jsem se pod postel, taky tam nebyl. Díval jsem se za televizi, a nebyl ani tam. Tak, kde může sakra být. Promiňte, nepřeji si být sprostý, ale začínám být už i trošku zoufalý, protože v takovéto prekérní situaci jsem ještě nikdy předtím nebyl. Možná by nebylo od věci, zkusit se vrátit zpátky na začátek a zjistit, kde jsem ho mohl vlastně ztratit.

Jako první jsem šel do restaurace, kam jsem s ní pravidelně chodil. Dalo by se říct, že každý druhý den. Minulý týden jsem ji tam měl právě taky. Byl jsem tehdy poněkud společensky unavený, a rovněž trošku přiopilý, a tak mě napadlo, že jsem ji tam mohl v té opilecké euforii nechat. Bavil jsem si přitom s různými lidmi a na svoji trubku jsem přitom dočista zapomněl. Bylo tedy dost pravděpodobné, že se ta trubka nacházela tam. Šel jsem za místním číšníkem a zeptal se ho, jestli se tady předchozí týden něco neztratilo. Sdělil mi, že tady našli se zbytkem personálu několik kabátů, nějakou kabelku a tašky, ale o žádné trubce nic nevěděl. Pro jistotu jsem ještě celý podnik shlédnul očima a podíval se důkladně pod každý stůl, jenže bylo to marné. Usoudil jsem, že i kdyby ji číšník přehlédl, ostatní hosté nikoliv a někdo by si ji bezpochyby přivlastnil. Ne, že by se jednalo o bůh ví jak skvělý a cenný nástroj, ovšem i tak ji mohl někdo odcizit a usmyslit si, že by na tom nějaké to menší jmění vydělal. Za něco takového by však dostal v zastavárně či v bazaru jen pár šupů, zato pro mě měla ta trubka tu nevyčíslitelnou hodnotu, a to bylo to nejpodstatnější. Takže jsem pokračoval v pátrání.

Na další místo jsem zašel do své práce. Tam jsem chodil každý den, tudíž i zde byla šance, že bych tam mohl svoji trubku zanechat. Pečlivě jsem si prohlídl svoji skříňku, a taky jsem zkontroloval celou šatnu. Nic jsem ale nenašel. Nechtěl jsem přirozeně podezřívat své kolegy z krádeže, ale na jednu stranu jsem si říkal, že člověk nikdy neví. Přece jenom jsem většinu těch lidí vůbec neznal, mohl se mezi nimi naprosto v klidu nacházet nějakej mizernej zloděj. Bylo mi však jasné, že kdybych zahájil ve své práci nějaké soukromé vyšetřování, nic bych z toho nezjistil, a ještě by se mi vysmáli.

Tady jsem se zachoval defenzivně, jenže na druhou stranu, měl jsem stále na paměti, že tu svoji trubku musím najít, i kdyby to měla být ta úplně poslední věc, kterou jsem měl udělat. Jako další potenciální místo, kde jsem tu zatracenou trubku mohl nechat, bylo místní vlakové nádraží. Pravda, tam jsem se sice nikdy moc dlouho nezdržel, avšak i tak existovala nepatrná šance, že by tam ta trubka mohla být. Zase žádný úspěch. Byl jsem už tak zoufalý. Uchýlil jsem se dokonce i k tomu, že jsem tu trubku začal hledat v autobuse a ve vlaku, kterými jsem ten předchozí týden jel. Jak ubohé tohle bylo? Nemusíte mi odpovídat. Hrozně.

Nakonec jsem tu trubku našel u sebe doma v hajzlu. Ano, byla tam, a byla tam z jistého důvodu. Ta trubka bylo zkrátka v hajzlu. Už neměla být nikdy spravena, a pro mě to mělo ještě k tomu znamenat i jisté poučení.

Abyste to věděli, ta trubka byla metafora pro holku. Co to tedy znamenalo? To znamenalo, že když už se něco nedá najít, je to nejspíš proto, že to už je nevyhnutelně v hajzlu. Možná jsem na to pozapomněl, což byl ten hlavní důvod, proč jsem ji tak zuřivě hledal, jenže přitom jsem nenalézal vůbec to podstatné. To podstatné bylo, že ta trubka už nebyla funkční, a proto už taky neexistoval žádný důvod, proč ji hledat, ani se ji značit opravit. Byla už prostě v hajzlu.